

ćeni raznim prilogama (crteži, fotografije, notni zapisi, biografija, izvori) koji doprinose njegovoj sadržajnoj i vizualnoj kvaliteti.

Zapisima je priložena biografija Bernas-Belošević koju je napisao Marijan Belošević, njen brat, za časopis *Kaj* u kojem su 1969. i 1970. godine objavljeni fragmenti rukopisa.

Naslovcu *Zapisa o Hrašćini* čini vrlo bogata topografska karta hrašćinskog kraja koju je izradila autorica Bernas-Belošević i koja također odjeljuje istraživački dio knjige od samoga rukopisa.

Knjiga *Zapisi o Hrašćini* kritičko je, dakle, izdanje rukopisa Štefanije Bernas-Belošević, kojem je priređivačica Mateja Žugec pristupila entuzijastički i znalački te proširila i preusmjerila obradu rukopisa s izrazito filološkog prouča-

vanja (koje je u prošlosti bilo gotovo isključivo) na proučavanje života autorice Štefanije Bernas-Belošević i vremena u kojem je živjela. U okviru ovakvog pristupa koji poštuje zakonitosti kritičkog objavljivanja teksta Mateja Žugec uspjela je na najbolji način sačuvati autorstvo Štefanije Bernas-Belošević, izvući rukopis iz zaborava i zaštititi tradicijsku vrijednost zanemarenoga hrašćinskog kraja. Tako uzorno pripremljen rukopis / knjiga moći će se izravno primjenjivati u nastavi te u različitim oblicima popularizacije književne, tradicijske građe (radijske i televizijske emisije, tisak), u regionalnim i lokalnim zbornicima i časopisima koji njeguju i obnavljaju tradicijsku kulturu.

Tanja Perić Polonijo

KRITIČKO IZDANJE RUKOPISA ZAPISI O HRAŠĆINI nakon 70-ak godina

Rukopis *Zapisi o Hrašćini* učiteljice i književnice Štefanije Bernas Belošević pripremljen je u novoj inačici za kritičko izdanje prema svim uzusima koje zahtijeva takav tip izdanja. Knjiga sadrži predgovor (*Proslav*), opsežnu uvodnu studiju (*Život i rad Štefanije Bernas-Belošević*) u kojoj su navedeni biobibliografski podatci o autorici i kontekst nastanka rukopisa s njegovim materijalnim i sadržajnim opisom, zatim integralni rukopis (*Zapisi o Hrašćini*) te napomene o kritičkom priređivanju rukopisa. Priređivačica tog izdanja Mateja Žugec - na temelju sveobuhvatnog istraživanja autoričina života i njenog pedagoškog i književnog rada - na 196 stranica stručno uređenog teksta, čitateljima je podastrla rukopis koji je nastao prije gotovo sedamdeset godina.

Taj je rukopisni zapis nastao s jedne strane na temelju proučavanja arhivske građe (povijesnih izvora i dokumenata, spomenica i dr.), a s druge strane na temelju usmene predaje, promatranja i bilježenja različitih segmenata tradicijske kulture, života i običaja hrašćinskog kraja koje je sama autorica grupirala u dvije cjeline:

Štefanija B. Belošević (Lobor, 1897. – Budinščina, 1957.)

I. Zapis o zavičajnoj gori i II. Zanimljive strane iz zapisa o zavičaju. Ovo je izdanje opremljeno i raznim prilozima (crteži, fotografije, notni zapisi, biografija, izvori) koji doprinose njenoj sadržajnoj i vizualnoj kvaliteti. Objavljivanje rukopisa *Zapisi o Hrašćini* doprinijet će boljem upoznavanju etnografskog i folklorističkog rada zanemarene i zapostavljene književnice Štefanije Bernas Belošević i njezinih još neo-

bavljenih rukopisnih zbirki (rkp. *Mrzlo Polje žumberačko; zemljopisno-povijesni i etnografski prikaz*, 1940. – 1941. SZ 248, 181 str., arhiv Odsjeka za etnologiju HAZU-a), a omogućit će i buduća etnološka, folkloristička i kulturno-povijesna istraživanja hrašćinskoga kraja i njegova identiteta.

(Iz recenzije)

Klementina Batina

Guste žuti maslaček ĐURĐE LOVRENČIĆ

Nova, mirisna cvjetna vrsta u tradicijskom vrtu hrvatske kajkavske lirike!

U moru pjesnika koji su sposobni pronaći sponzore i tiskati svoje pjesničke zbirke u kojima se često nađe i pokoji dobar stih, raste jedan cvijetak, skroman i sitan, i oko sebe širi raskošan i opojan miris prave poezije; već je Matoš nastutio koji je to cvijet - đurđica. I kad se skriva iza imena Maslačak, Neven..., mi znamo da to ljepotu istinske poezije nama daruje Đurđica, da to miriše cvijeće iz njezina vrta, njezine *beručke*, i ako nekome treba objasniti što je to lirika, dovoljno je da udahne miris tih njezinih rascvalih cvjetova.

Uvijek sam s nerazumijevanjem promatrala ljude koji kleče i čiste travnjak od maslačka. Maslačak je malo sunce, ljekoviti blagoslov naših travnjaka koji nas podsjeća na naš ljudski život; da sam i ja tu bio, u ljepoti i cvatu, i posijao svoje sjeme na ovome svijetu da u njemu i dalje trajem, preobražen. Divlji, nekultiviran, nenjegovan, ali neuništiv. Ta sunčana boja u kojoj je sadržana sva radost života; taj cvijet koji svojim promjenama prati ljudski život; ljekovit u svojoj zelenoj snazi i u esenciji svojega meda u punom cvatu, a u zrelosti tajanstven svojim plodnim paprjem snene paučine.

I puhнула je Đurđa Lovrenčić u *maslačkov lampušek*, željno smo to čekali, i mali Vam padobranci nose njezinu pjesničku i ljudsku poruku:

Maslaček se grenjki razišel po vietru/ a bil je prie guste žuti.

Poezija Đurđe Lovrenčić ovisi o svjetlu i kiši, diše s prirodom oko sebe, sa Sunčevim i

Mjesečevim mijenama i utjecajima; s ljudima, s biljkama, sa zemljom, s Bogom i čovjekom. Ta metafora koja daje stihu život vječni, te riječi što rastu, mirišu i osjećamo njihov okus na nepcu i teksturu pod rukom, ta neuhvatljiva mreža slut-

Naslovnica zbirke Đ. Lovrenčić, vl. naklada, 2014.